

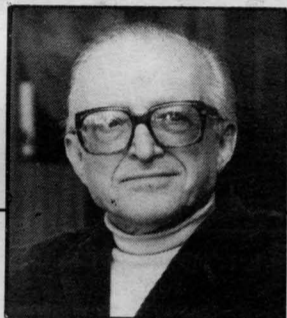
EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

A cabo de llegir una notícia que m'ha tret un pes del damunt. Diu que els nens d'ara creixen més, fan més centímetres de cap a peus, que no pas els nens d'abans, de quan jo era petit. Jo ja havia notat una cosa estranya: actualment, quan em fan l'honor d'entrevistar-me, no s'obliden mai de remarcar la meua baixa estatura. No és rar que repeteixin una imatge molt expressiva: em qualifiquen d'home menut i bellugadís. No és pas que em molesti, perquè jo pertanyo a aquella generació que feia servir la dita, molt popular aleshores, de *com més alt, més animal*. Reconec que és una frase capciosa, destinada a amorosir ferides, perquè algunes de les persones més eminentes que conec són altes.

De jove —valgui la meua paraula—, mai no havia cridat l'atenció per baix. Passava per ésser de mitjana estatura (moderada, això sí), però al servei militar no em van pas rebutjar per curt de talla. Me'n vaig salvar perquè, tot i que també se'ns rifaven, era una rifa distinta: et sotmetien a sorteig i jo vaig treure número alt, que volia dir que els sobraves, que podies tornar a casa i quedar-t'hi. El suboficial que va donar-me la bona notícia era una mica mica més baix que jo i no tenia cap complex. Anava dret com un fus i manava cosa de no dir. Però això són coses del passat. Fa temps que jo notava que les generacions que han vingut darrera de la meua creixien més. Era una evidència que també es produïa en els meus descendents i, de moment, tinc quatre néts que em passen un bon tros.

Algun cop m'he permès de fer broma queixant-me que a nosaltres, als que ara som grans, ens havien fet passar amb les raons d'una alimentació enganyadora. El pa amb tomàquet, o sucats amb oli o vi i sucre, les sopes, la cuina natural i un punt silvestre. Doncs ara resulta que no anava del tot errat. L'estudi europendular CAENPE (quin nom, eh?) en comparar paràmetres alimentaris de més de 3.500 escolars entre els 6 i els 14 anys, ha fet la descoberta que el "creixement precoç es deu a l'abús excessiu de greixos i aliments molt energètics". Ja em semblava a mi! El treball europendular (em torna a sorprendre el nom...) no arriba a conclusions triomfalistes, sinó ben al revés: afirma que "els nivells de colesterol infantil han arribat a superar els deu

Cavil·lacions d'estiu

mil·ligrams per decilitre, una situació que requereix assistència mèdica i l'aplicació immediata de mesures terapèutiques".

O sigui que la bona salut no es pot mesurar per centímetres lineals. Ignoro si seria bo de fer proves amb els centímetres cúbics... És un suggeriment que no crec que prosperi. De moment, demano que es revisi —a l'alça— el concepte que es té de la gent baixa, sobretot la pertanyent a l'espècie masculina. No voldria favoritismes ni partits presos, però considero oportú de repetir una cosa que vaig escriure temps enrera: vistos des de la Lluna, la diferència entre un home que mesuri 1,95 m i un altre que no arribi a l'1,65

ha d'ésser ínfima, irrisòria, indigna d'ésser tinguda en compte. M'adono de cop i volta, com si tornés en mi després d'una divagació deguda a la calor, que m'ha fiblat —és un dir— una serp d'estiu, d'aquelles que, al pic de la canícula, mosseguen informadors i articulistes. Perquè, realment, aquesta qüestió de les diferències d'estatura no deuen treure la son a ningú que no estigui molt lligat a preocupacions europendulars.

Com que jo me'n sento lluny, he proposat a la Rosa d'anar a *fer un volt de Rambla*. En un pla reposat, naturalment, només per a desentumir-nos: ens hem assegut sota una vela, a la taula d'un dels bars cafè que hi ha al bell mig d'un dels llocs centrals del passeig. Jo he demanat al cambrer una cervesa d'una marca determinada i ell m'ha respost que només en tenien de barril. La Rosa volia un gelat que duia de cap (vells records!), però ha estat informada que només n'hi havia d'aquells de tres boles: una de vainilla, una de xocolata i una de maduixa. Sembla mentida com simplifica les coses el fet de no poder triar! Tots dos ens hem conformat amb una resignació exemplar.

Després de passar l'estona veient desfilar turistes olímpics i ramblistes del país, he demanat la nota al cambrer: 550 pessetes la copa de cervesa no identificada i 750 el gelat de les tres boles. M'he sentit estimulat i deprimat alhora, perquè d'una banda fa l'efecte que som un país ric, però de l'altra entra la temença que ens arruïnarem d'un moment a l'altre. He patit pels joves que han de créixer a base d'un excés d'aliments energètics.

